

*Jaka Kralj***VSAKDANJI SONETI****Nočna meditacija**

Ko mesec z mesečino kraj večera
lebdi nad strehami zaspalih hiš
in ko na oknu v svetlo noč strmiš,
ni v tebi več nekdanjega nemira.

Le blaga vdanost v duši se pretaka.
Spokojno dokončan je še en dan,
vendar si v mislih malce zadržan:
Živeti je morda kljub vsemu tlaka.

Ko jutro znova k sebi te prikliče,
najraje (še s krmežljem na očeh)
odšel bi v gozd med cvrkutajoče ptiče.

Saj kaj iskal bi starec pri ljudeh.
A da odšel že zdaj bi med mrliče
pa ne in ne, dokler si pri močeh!

Naš svet

Na teh sprehodih, ki imam jih rad,
opazim marsikaj, kar je za zgled:
svobodnih ptic nad sabo živ sprelet,
dragulje rose v travi – cel zaklad.

Z naročjem cvetja tu je že pomlad
in po cestah vse polno je ljudi,
ki se jim več nikamor ne mudi,
čeravno v zraku je morda še hlad.

In ko tako okoli se potikam,
od sonca, zdi se mi, sem ves razvnet,
da s čistim srcem se vsega dotikam.

Saj kot da star sem komaj sedem let,
otroško vdano v vse stvari pronikam
z začudenjem: Kaj to je ta naš svet?

Pomladni gejzir

Z omotico od preobilja sanj
razrašča v meni se svetel nemir.
Ko z juga je zapihal čist zefir,
prepojil zemljo je z močjo snovanj.

Iz mrtvih tal izbruhnili je gejzir
veselja in neskončnih valovanj,
a malokdo ve pravi razlog zanj,
če ni ujet z naravo v isti tir.

Še bolj živo zdaj čutim v sebi klic
po toplih sončnih urah sred dobrav;
tu slišal bi samo cvrčanje ptic.

Na mehki travi mirno bi zaspal.
Ne zbudil bi me več ni hlad meglic,
ne jutranje mrzlenje rosnih trav.

Saj staramo se

Čez rob kipela prej so doživetja,
zdaj v meni pritajeno le škreblja.
Počasi dan za dnem izgubljam tla,
ne dramim več me niti vznik poletja.

Vse manj in manj je volje do početja
že česarkoli, kar bi vsaj morda
pospešilo utripanje srca;
zamrla je vznesenost mladoletja.

Saj staramo se: stara se še panj,
ki kar ne lepem ga nikjer več ni.
Le kdaj sem zadnjič se usedel nanj?

Morda že v zemlji kot iver trohni.
Zdaj tu pusto je kot sred kraških gmajn,
kjer komaj kje le brinje zeleni.

Izgubljeni dan

Ko spravim se pod noč v svoj mirni kot,
da vtise dneva v sebi uredim,
se zastrmim skoz okno ven od tod
v svod nočnega neba – in onemim.

Pa saj besede bi bile odveč,
ker dan je čisto v prazno izpuhtel.
Večer kot on še bolj je zdaj moreč,
da zgolj obup nad vsem me je obšel.

Naj mar tolažim se, da jutri dan
bo vse drugačen, sinji in zelen,
in da ves svet bo s soncem obsijan.

In da le danes sem tako zgubljen,
docela kalen in celo postan,
ker se razblinil je kot ničev tren.

Zimska rapsodija

Pogrezam vase se v tej nočni uri,
a to početje mi je že odveč.
Zaprl za sabo sem še vežne duri –
pozimi mraza, skratka, je preveč.

Pa tudi kraj peči se ne ogrejem,
da bi lahko sanjari kot nekoč.
Sam sebi ob pomisli se nasmejem:
Saj v tebi usahnila je ta moč.

A zimski mraz vseeno mi ne prija,
pa naj se komu zdim prav nebogljen.
Zastrt z meglico mesec je brez sija
in zunaj kraj docela zameten,
ko čezenj burja žalostno zavija
kot volk sestradan sem in pritepen.

Pred nočjo

Že mislil sem, da nikdar več večer
ne bo pretresel z zarjo moje duše,
a ko zavrgel sem puščobo suše,
je nove pesmi vzniknil čist izvir.

Rad bi odžejal se še za nazaj,
ko žejo po svetlobi sem trpel.
Morda sem s tem že malce zapoznel:
v uteho mi zgolj zarje bo sijaj.

Po dežju znova hladen dih večera
prinaša upanje in novo moč,
da v meni ni več do ljudi prezira,

rad bi oklenil se jih kot nekoč,
čeravno ni v tem pravega nemira.
Pred vrati že stoji kot rabelj – Noč.

Pač smrt je smrt

Prav nič prijazna misel ni na smrt:
par dni po smrti že si pokopan
in sčasoma od črvov si razžrt;
tvoj grob pa slej ko prej bo prekopan.

Tako premineš kar za vekomaj.
Kot da nikdar bil nisi med ljudmi,
počenjal to in ono, marsikaj,
za tabo sled docela se zgubi.

Pač smrt je smrt, porečeš in z roko
zamahneš malomarno kot v prezir,
od nekdanj je bilo in bo tako.

Če kdo pa drezati želi v osir
in z mislijo obrega se ob to,
od smrti k rojstvu naj pokaže smer.